

Arrest

nr. 186 202 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 december 1964.

Op 13 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Ook nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 4 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissingen diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 3 oktober 2012 met nummer 88 890 wordt de afstand van het geding vastgesteld. Op 1 augustus 2012 werden de beslissingen van 4 oktober 2011 immers ingetrokken.

Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad van 28 juli 2015 met nummer 150 065 wordt voormelde beslissing vernietigd.

Op 12 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond. Bij arrest van de Raad van 27 juni 2016 met nummer 170 631 vernietigt de Raad de beslissing van 12 augustus 2015.

Op 7 juli 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2009 werd ingediend door :

C., N. N. (R.R.: ...)

nationaliteit: Nigeria

geboron te A. op 24.12.1964

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d. 11.03.2011. Dit standdaarschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven kan aldus geen rekening meer worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de instructie van 19 juli 2009. Betrokkene meent dat hij 'zonder blozen kan stellen volkomen geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij'. Betrokkene haalt aan dat hij zich zou hebben ingeschreven voor Nederlandse lessen, dat hij een schoolattest kan voorleggen, dat hij de Nederlandse taal redelijk zou beheersen door intensieve contacten met zijn naaste omgeving, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij eigenaar zou zijn van een pand, dat hij zijn aankoopakte kan voorleggen, dat hij ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij zich in het verleden bezighield met de autohandel, dat hij een huurovereenkomst kan voorleggen, dat hij een arbeidsbelofte kan voorleggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij attesten van bekendheid kan voorleggen en dat hij verschillende bankafschriften kan voorleggen. Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene zonder blozen zou kunnen stellen volkomen geïntegreerd te zijn kan echter niet weerhouden worden als een grand voor regularisatie. Betrokkene staaft zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Van iemand die

alhier minstens sedert 31.03.2007 verblijft, is het toch enigszins opmerkelijk dat hij zo weinig stukken kan voorleggen die deze verankering kan staven. Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene slechts één attest voor waaruit zou moeten blijken dat hij het basisniveau NT2 (11 Breakthrough) niet beheerst maar mondeling een hoger niveau NT2 beheerst. Uit dit attest kan geenszins afgeleid worden dat betrokkene de Nederlandse taal zou beheersen. Noch toont betrokkene aan dat hij ondertussen geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. Betrokkene legt een verklaring van een pastoor voor, een verklaring van een VZW en twee attesten van bekendheid. Deze verklaringen stellen allemaal dat betrokkene vriendelijk en eerlijk zou zijn en dat hij een goed karakter zou hebben. Deze verklaringen tonen echter niet aan dat betrokkene alhier duurzame sociale banden zou hebben die een grond voor een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoon met de door hem voorgelegde werkbeploofte en arbeidsovereenkomst. Deze documenten tonen aan dat betrokkene zou kunnen tewerkgesteld worden bij H. I. W. S. als lasser. Betrokkene toont niet aan dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of dat hij zich aldaar niet opnieuw zou kunnen bezighouden met autohandel zoals hij in het verleden zou gedaan hebben. Bovendien merken wij op dat de onderneming 'H. I. W. S.' met ondernemingsnummer (...) sedert 1 november 2012 stopgezet is (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Het mag duidelijk zijn dat betrokkene hier niet meer kan tewerkgesteld worden. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zicht zou hebben op ander werk, noch dat hij moeite gedaan zou hebben om te zoeken naar andere nieuwe werkgevers; noch dat hij nieuwe werkaanbiedingen zou hebben. De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Tot slot, het feit dat hij alhier een woning heeft aangekocht toont tevens niet aan dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn. Dit bewijst enkel dat betrokkene financieel voldoende vermogend was om zich een huis te permitteren. Dit toont geenszins een lokale verankering aan. Betrokkene toont tevens niet aan waarom het gegeven „dat hij eigenaar is van een huis een grond voor een verblijfsregulatisatie zou moeten vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar enig middel toe:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [J waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1 ;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50^a 50bis, 56ter en 31^a en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624) Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. (RvSt. 6 februari 2001, nr. 93.104) Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond wordt verklaard omdat zijn integratie en lokale verankering onvoldoende worden geacht.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris:

"Betrokkene staat zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. "

"De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. "

Deze beoordeling van de verankering en integratie van verzoeker in België, staat echter haaks op de eerdere beoordeling van zijn dossier door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Immers, in het schrijven dd. 11 maart 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker, wordt expliciet gesteld:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. "

Het schrijven dd. 11 maart 2011 werd slechts aan verzoeker verstuurd na studie en beoordeling van het door hem ingediende dossier en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk oordeelde dat een duurzame verankering in België bewezen werd.

Op basis van exact dezelfde stukken en elementen (het gaat immers nog steeds over de aanvraag ingediend in december 2009) wordt echter in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze lokale verankering of integratie onvoldoende zou zijn aangetoond. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, betreft het echter zowel in 2011 als in 2016 exact dezelfde elementen en stukken. Verzoeker meent derhalve dat de beslissing omtrent zijn duurzame verankering reeds in 2011 werd genomen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierop niet kan terugkomen, minstens niet zonder op uitdrukkelijke wijze te motiveren op welke gewijzigde elementen deze nieuwe en ongunstige beoordeling zou zijn gesteund. Alle stukken en elementen die in de op heden bestreden beslissing worden aangehaald door de gemachtigde van de Staatssecretaris waren reeds in 2011 aanwezig in het dossier en gaven toen aanleiding tot een positieve beoordeling van verzoekers lokale verankering. Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, vormt geen vrijgeleide voor willekeur en betekent geenszins dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zonder*bijzondere es pertinente motivering zomaar op een eerdere beoordeling van dezelfde elementen en stukken kan terugkomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris meent echter dat het schrijven dd. 11 maart 2011 kaderde in de vernietigde instructie

van 19 juli 2009, zodat er geen rekening meer mee kan worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de vernietigde instructie.

Dit wordt als volgt aangegeven in de aanhef van de motivering van de bestreden beslissing:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d. 11.03.2011. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven kan aldus geen rekening meer worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de instructie van 19 juli 2009. "

De vernietiging van de bewuste instructie dd. 19 juli 2009 doet echter geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen welke door de gemachtigde van de Staatssecretaris eerder werden gedaan, met name de duurzame verankering van verzoeker in België. De brief van 11 maart 2011 vormt slechts een toepassing van de vernietigde instructie in zoverre daarin wordt gesteld dat omwille van de vaststellingen inzake verblijfsduur en duurzame verankering instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Het al dan niet aanvaarden van een bepaalde verblijfsduur en duurzame verankering in België betreft echter een beoordeling en vaststelling van feiten op basis van de stukken van het dossier, doch betreft geenszins een toepassing van de criteria van de instructie dd. 19 juli 2009 om op basis van deze feitelijke vaststellingen al dan niet een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Zelfs indien er bij de beoordeling van het dossier van verzoeker in 2011 geen sprake zou zijn geweest van de instructie dd. 19 juli 2009 (die trouwens op dat ogenblik reeds vernietigd was maar niettemin nog hardnekkig de facto werd toegepast door de Dienst Vreemdelingenzaken!), zou in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hoedanook rekening moeten zijn gehouden met de verblijfsduur en verankering van verzoeker. Het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat volledig geen rekening meer kan worden gehouden met de brief van 11 maart 2011, kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoeker merkt overigens op dat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris wel aanvaardt dat verzoeker "minstens sedert 31.03.2007" in België verblijft, hetgeen ook niet meer of minder een vaststelling is bevestigd in de brief van 11 maart 2011. De bestreden beslissing schendt derhalve de materiële motiveringsplicht, minstens gezien in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij dient te worden vernietigd. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu de brief van 11 maart 2011 deel uitmaakt van het administratief dossier doch hiermee ten onrechte geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Tot slot meent verzoeker tevens dat om hoger vermelde redenen de bestreden beslissing eveneens een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel."

2.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekende partij ingeroepen elementen en

toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad besluit dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Door louter te stellen dat de bestreden beslissing op bepaalde punten summier zou zijn gemotiveerd, blijkt nog niet dat de hierin opgenomen motieven niet pertinent en draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Vooreerst past het om het juridische kader, waarin de bestreden beslissing werd genomen, te schetsen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling

naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij verklaart de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

In een eerste alinea motiveert zij dat de instructie van 19 juli 2009, waarop de aanvraag was gestoeld, werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij de door de Raad van State vernietigde instructie, in weerwil van het gestelde in de bestreden beslissing, wel degelijk moest toepassen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 en werd ten gevolge daarvan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing meer van kan maken en de verzoekende partij er zich niet meer op kan beroepen.

De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest met nummer 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Een verwijzing naar een advies van de auditeur bij de Raad van State doet daaraan geen afbreuk, temeer nu het bedoelde advies een andersluidend advies was, zoals vermeld in het arrest met nummer 217.532 van 24 januari 2012. Ook in dit arrest wordt overigens geoordeeld dat door de vernietigde instructie, of door een verwijzing ernaar in het licht van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, geen bindende voorwaarden kunnen worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook niet wat de gegrondheid van de aanvraag betreft. Waar verzoeker dus stelt dat de verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken, met name én of verzoeker voldoet aan de criteria van de instructie én of de elementen die in het kader van deze instructie werden aangereikt *an sich* kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat het eerste deel van de door verzoeker vooropgestelde beoordeling - de toets aan de instructie - niet geoorloofd is. Verder blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen die werden aangereikt in de aanvraag, los van de instructie, werden getoetst in het licht van de gegrondheid ervan.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar de verzoekende partij er zich dus over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria uit de instructie van 19 juli 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend

wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oordeelde dat de elementen van een lokale verankering niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. De verwerende partij motiveert dit als volgt: *“Betrokkene meent dat hij 'zonder blozen kan stellen volkomen geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij'. Betrokkene haalt aan dat hij zich zou hebben ingeschreven voor Nederlandse lessen, dat hij een schoolattest kan voorleggen, dat hij de Nederlandse taal redelijk zou beheersen door intensieve contacten met zijn naaste omgeving, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij eigenaar zou zijn van een pand, dat hij zijn aankoopakte kan voorleggen, dat hij ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij zich in het verleden bezighield met de autohandel, dat hij een huurovereenkomst kan voorleggen, dat hij een arbeidsbelofte kan voorleggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij attesten van bekendheid kan voorleggen en dat hij verschillende bankafschriften kan voorleggen. Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene zonder blozen zou kunnen stellen volkomen geïntegreerd te zijn kan echter niet weerhouden worden als een grand voor regularisatie. Betrokkene staat zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Van iemand die alhier minstens sedert 31.03.2007 verblijft, is het toch enigszins opmerkelijk dat hij zo weinig stukken kan voorleggen die deze verankering kan staven. Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene slechts één attest voor waaruit zou moeten blijken dat hij het basisniveau NT2 (11 Breakthrough) niet beheerst maar mondeling een hoger niveau NT2 beheerst. Uit dit attest kan geenszins afgeleid worden dat betrokkene de Nederlandse taal zou beheersen. Noch toont betrokkene aan dat hij ondertussen geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. Betrokkene legt een verklaring van een pastoor voor, een verklaring van een VZW en twee attesten van bekendheid. Deze verklaringen stellen allemaal dat betrokkene vriendelijk en eerlijk zou zijn en dat hij een goed karakter zou hebben. Deze verklaringen tonen echter niet aan dat betrokkene alhier duurzame sociale banden zou hebben die een grand voor een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoon met de door hem voorgelegde werkbelofte en arbeidsovereenkomst. Deze documenten tonen aan dat betrokkene zou kunnen tewerkgesteld worden bij H. I. W. S. [...] als lasser. Betrokkene toont niet aan dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of dat hij zich aldaar niet opnieuw zou kunnen bezighouden met autohandel zoals hij in het verleden zou gedaan hebben. Bovendien merken wij op dat de onderneming 'H. I. W. S.' [...] met ondernemingsnummer (...) sedert 1 november 2012 stopgezet is (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Het mag duidelijk zijn dat betrokkene hier niet meer kan tewerkgesteld worden. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zicht zou hebben op ander werk, noch dat hij moeite gedaan zou hebben om te zoeken naar andere nieuwe werkgevers; noch dat hij nieuwe werkaanbiedingen zou hebben. De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grand voor een verblijfsmachtiging. Tot slot, het feit dat hij alhier een woning heeft aangekocht toont tevens niet aan dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn. Dit bewijst enkel dat betrokkene financieel voldoende vermogend was om zich een huis te permitteren. Dit toont geenszins een lokale verankering aan. Betrokkene toont tevens niet aan waarom het gegeven dat hij eigenaar is van een huis een grond voor een verblijfsregularisatie zou moeten vormen.”*

In casu gaat de verzoekende partij niet in op de verschillende elementen die de verwerende partij aanhaalt om te motiveren waarom de integratie van de verzoekende partij als onvoldoende wordt geacht door de verwerende partij. De verzoekende partij bouwt haar argumentatie rond het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 maart 2011, waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij het bewijs levert van duurzame lokale verankering. De Raad benadrukt in dit verband dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt met betrekking tot de vraag of er reden is om een vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Uit het gegeven dat de verwerende partij in haar eerder schrijven van 11 maart 2011 aangaf dat de verzoekende partij een duurzame verankering aantoonde, volgt verder nog niet dat de verwerende partij hierbij aangaf dat zij van oordeel was dat deze lokale verankering volstond om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden toe te kennen of dat zij op dit punt is teruggekomen op een eerder

standpunt. De beoordeling van de verwerende partij van de voorgelegde elementen komt de Raad niet kennelijk onredelijk over.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS